Tilkinin Görünmez Evi

Ebru Mina TOMURCUK

Tilkinin Görünmez Evi

Ebru Mina TOMURCUK

Yemyeşil ormanın kalbinde, uzun ağaçların fısıldadığı, eğrelti otlarının sabah güneşinde açıldığı yerde, Finley adında küçük bir tilki yaşardı. Finley'in parlak turuncu tüyleri, beyaz bir göğsü ve ucu karla kaplı gibi bembeyaz, kabarık bir kuyruğu vardı. Mavi örgü bir atkı takar, yuvarlak gözlükleri kehribar rengi gözlerini çok bilge gösterirdi. Finley keşfetmeyi severdi ve etrafındaki her şeye hep meraklıydı.

Güneşli bir öğleden sonra Finley, evinin yakınındaki bir çalının arkasında tozlu, eski bir kitap buldu. Kapağı parıldayan yıldızlarla ve tuhaf sözcüklerle kaplıydı. Finley kitabı açtı ve eşyaları görünmez yapan bir büyü gördü. 'Ne eğlenceli!' diye düşündü. 'Bunu evimde deneyeceğim!' Sayfanın altındaki uyarıları okumadı. Sadece ne olacağını görmek istiyordu.

Finley sıcacık küçük evinin önünde durdu ve sihirli sözleri yüksek sesle okudu. 'Fizzle, fuzzle, flip-flop, floo!' diye mırıldandı, patilerini sallayarak. Birdenbire hava, yaz günündeki sıcaklık gibi dalgalandı. Finley gözlerini kırpıştırdı. Evi yok olmuştu! Durduğu yerde sadece bir çim parçası ve birkaç şaşkın papatya kalmıştı. 'Olamaz,' diye fısıldadı. 'Ne yaptım ben?'

Finley'in boğazı düğümlendi. İleri yürüdü ve elini uzattı, ama patisi havadan başka bir şeye değmedi. Ev hâlâ oradaydı—pürüzsüz ahşap duvarlarını hissedebiliyordu—ama göremiyordu. 'Kapımı bulamıyorum,' dedi üzgün bir sesle. Nerede olması gerektiğini hatırlamaya çalışarak etrafta döndü durdu. 'Yatağımı da bulamıyorum,' diye ekledi, kulakları sarkarak. Görünmez kapı eşiğine oturdu, kendini çok çaresiz hissediyordu.

Tam o sırada, patikadan Bella adında iyi kalpli bir porsuk geldi. Tıknaz ve yuvarlaktı, yüzü siyah beyaz çizgiliydi ve yumuşacık bir gülümsemesi vardı. Krem rengi gömleğinin üstüne yeşil bir önlük giymiş, boynuna da bir ipe bağlı küçük ahşap bir kolye takmıştı. 'Merhaba Finley,' dedi. 'Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?' Finley iç çekti. 'Yanlışlıkla evimi görünmez yaptım,' dedi. 'Şimdi hiçbir şeyi bulamıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.'

Bella güçlü küçük patileriyle onun omzunu okşadı. 'Endişelenme,' dedi. 'Hatalar düzeltilebilir. Sana yardım edeyim.' Çimenlerin üzerinde açık duran büyü kitabına baktı. 'Ah,' dedi, 'sözleri düz söylemişsin. Büyüyü bozmak için onları tersten söylemelisin.' Finley'in gözleri kocaman açıldı. 'Tersten mi?' diye sordu. 'Ama onları hatırlamıyorum!' Bella gülümsedi. 'Birlikte yaparız,' dedi. 'Sana yardım edeceğim.'

Finley derin bir nefes aldı. Bella yanında durdu, sıcak gülümsemesi onu daha cesur hissettirdi. 'Benden sonra tekrarla,' dedi. 'Oolf, poflfip, lezzuf, lezzif.' Finley tuhaf sözcükleri söylemeye çalıştı, ama dilleri birbirine dolandı. 'Oolf, poflfip, lezzuf, lezzif,' dedi yavaşça. Hiçbir şey olmadı. 'Yeniden deneyelim,' dedi Bella sevgiyle. 'Yapabilirsin.'

Sözcükleri bu kez daha yüksek sesle yeniden söylediler. 'Oolf! Pofelfip! Lezzuf! Lezzif!' diye bağırdı Finley, patilerini sallayarak. Bella da sakin ve kararlı sesiyle ona katıldı. Bir an hiçbir şey değişmedi. Finley'in kuyruğu sarktı. 'İşe yaramıyor,' dedi. 'Belki de doğru söylemiyorum.' Bella başını salladı. 'Sadece denemeye devam etmeliyiz,' dedi. 'Sihir bazen böyledir.'

Finley gözlerini kapattı ve düşündü. Daha önce söylediği sesleri tam olarak hatırladı. 'Oolf, pofelfip, lezzuf, lezzif,' diye fısıldadı. Bella başını salladı. 'İşte bu,' dedi. 'Şimdi içinden gelerek söyle!' Finley derin bir nefes aldı ve sözcükleri olabildiğince yüksek sesle bağırdı. 'OOLF! POFELFIP! LEZZUF! LEZZIF!' Etraflarındaki hava, küçük ateş böcekleri gibi parıldamaya ve ışıldamaya başladı.

Yavaş yavaş, bir perde geri çekilir gibi, ev görünmeye başladı. Önce baca, sonra çatı, sonra duvarlar ve pencereler geldi. Kapı, dostça bir gıcırtıyla ortaya çıktı. Finley şaşkınlıkla nefes aldı. 'İşe yarıyor!' diye bağırdı. Ev tamamen görünür oldu, sıcacık ve rahat, bacasından dumanlar tütüyordu. Finley sevinçle zıpladı, kuyruğu sallanıyordu. 'Başardık!' diye sevindi. Bella patilerini birbirine vurdu.

Finley, Bella'ya sımsıkı sarıldı. 'Çok teşekkür ederim,' dedi. 'Çok korkmuştum ve çaresizdim, ama hatamı düzeltmeme yardım ettin.' Bella sıcacık gülümsedi. 'Arkadaşlar bunun içindir,' dedi. 'Herkes hata yapar. Önemli olan yardım istemek ve denemeye devam etmektir.' Finley başını salladı. Şimdi sağlam ve gerçek olan evine baktı ve içinde sıcak bir mutluluk hissetti. 'Bunu asla unutmayacağım,' dedi.

Bella çay için kaldı. Finley'in sıcacık mutfağında oturup küçük marshmallowlarla sıcak kakao içtiler. Finley tanıdık eşyalarına—yatağına, sandalyesine, kitaplarına—baktı ve minnettar hissetti. 'Her şeyi kaybettiğimi sanmıştım,' dedi. 'Ama sadece bir süre görünmezmiş.' Bella kıkırdadı. 'Tıpkı sorunlar gibi,' dedi. 'Büyük ve korkutucu görünürler, ama bir dostla küçülüp minicik olurlar.'

O günden sonra Finley büyü kitabını yüksek bir rafa kaldırdı ve her zaman önce uyarıları okudu. Meraklı olmanın iyi olduğunu, ama dikkatli olmanın da iyi olduğunu öğrendi. Ve ne zaman bir sorunla karşılaşsa, Bella'nın sözlerini hatırladı: 'Hatalar, bir dostun küçük bir yardımıyla düzeltilebilir.' Böyle iyi kalpli bir komşusu olduğu için kendini şanslı hissetti. Ve elinden geldiğince başkalarına yardım etmeye özen gösterdi.

Bir sabah Finley, yüksek bir dala uzanmaya çalışan bir sincap gördü. 'Yardım edebilir miyim?' diye sordu. Sincap başını salladı ve Finley bir dal parçasıyla dalı nazikçe aşağı indirdi. 'Teşekkür ederim!' diye cıvıldadı sincap. Finley gülümsedi, Bella'nın ona nasıl yardım ettiğini hatırladı. Başkalarına yardım etmenin de yardım almak kadar güzel hissettirdiğini fark etti. Ve ormanın, yardım eli uzatmaya hazır dostlarla dolu olduğunu biliyordu.

Finley ve Bella en iyi arkadaş oldular. Sık sık birlikte yürüyüşe çıkar, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşurlardı. Finley'in evi artık hep görünürdü, ama bazen sırf eğlence olsun diye görünmezmiş gibi yapardı. 'Kapımı bulamıyorum!' diye şaka yapardı ve Bella kahkahalarla gülerdi. 'Sözleri tersten söylemeyi dene,' derdi göz kırparak. İkisi de gülmekten yanakları ağrıyana kadar kıkırdarlardı.

Ve böylece, yemyeşil ormanda, tilki Finley sıcacık, görünür evinde mutlu mesut yaşadı. Mavi atkısını ve yuvarlak gözlüklerini takardı ve hataların dünyanın sonu olmadığını hep hatırlardı. Bir dostun küçük bir yardımıyla her şey düzeltilebilir. Ve bu, en güzel sihirdir.